

Wspólnota "Miriam"

Odnowa w Duchu Świętym

Rzeszów - Tabor

6 listopad 2019

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XI, NUMER 513

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 7.11.2019 r.

Kontynuujemy pracę ze Słowem Bożym.

Towarzyszy nam Ewangelia wg św. Jana. Św. Jan, popularnie nazywany Umiłowanym uczniem ma nam pokazać już nie same wydarzenia, które poznawać mamy w Kościele przez oczy synoptyków, ale ma pomóc nam zobaczyć Tego, kto „mówi”. Czytamy teraz wskazany tekst Ewangelii i kontynuujemy pracę ze Słowem Bożym w kluczu, który towarzyszył nam podczas lektury Ewangelii św. Marka.

1. Postaw się w obecności Pana, uświadamiając sobie przed Kim stoisz i z Kim masz rozmawiać.
2. Przy pomocy umysłu, wyobraźni, pamięci usiłuj odnaleźć się w rozważanej scenie ewangelicznej i spotkać osobiście z Jezusem, słuchając Jego pouczeń skierowanych do Ciebie, przyglądając się Jego działaniu, by pozwolić Jemu zadziałać w Twoim życiu.
3. Sformułuj modlitwę przy pomocy treści przeczytanej perykopy w dowolnej formie.
4. Zadanie, wskazówka lub komentarz w tabeli
5. Do jakich działań, czynów, dzieł czujesz się przynaglony przez to Słowo?
6. Zapisz swoje postanowienie, by wieczorem zrobić rachunek sumienia z wypełnienia Bożego wezwania płynącego z tego słowa.
7. Przeczytaj wskazany na dzień fragment Katechizmu Kościoła Katolickiego.

Na owocną pracę formacji ze Słowem Boga, błogosławię +

ks. Damian, Pasterz

Telefon Wspólnoty
☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia
Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Marcin Zacharski

V-ce lider

Andrzej Pańkiewicz

Skarbnik

Dzień	Fragment Ewangelii	KKK
Czwartek	J 4,1-42	1554-1561 – święcenia biskupie

Ostatnie spojrzenie na tę scenę to spojrzenie oczami Apostołów i ludzi. w. 30 pokazuje pierwszy exodus z niewiernego miasta, aby przyjść do Jezusa. To pierwszy owoc trudu Jezusa. Z kobietą rozmowa dotyczyła picia, teraz dotyczy jedzenia. Pokarm, podobnie jak woda, podtrzymuje życie, ale nie jest życiem. Uczniowie nie znają tego chleba, który jest życiem, jak Samarytanka nie знаła wody żywej. Uczniowie myślą, że chodzi o chleb materialny. Gra dwuznaczności przenosi się teraz z wody na chleb. Woda jest symbolem macierzyńskim, chleb, o którym będzie się mówić szeroko w rozdziale 6, jest symbolem Ojca. Jest bowiem owocem pracy i relacji związanej z „działaniem”, „wołą”, „misją” i „Ojcem”. Samarytanie przychodzą do Jezusa. Bezbożni, Samarytanie, są pierwszymi, którzy tłumnie przybiegają do źródła wody żywej. Pierwszym stopniem wiary jest uwierzenie w słowo tego, kto daje świadectwo temu, co usłyszał i co widział. Na prośbę Samarytan Jezus „pozostaje” u nich. Z Nim, Synem, odkrywają, gdzie znajdują się w swym domu. Są to dwa dni zasiewu, które przywołują „trzeci dzień” zbioru. (Oz 6,2). To drugi stopień wiary: od słów niewiasty, która daje świadectwo, przechodzi się do Słowa Tego, o którym jest świadectwo. Wiara to nie tylko przyjęcie za prawdziwe słów wypowiedzianych o Jezusie, to spotkanie Jego samego, obecnego w Słowie.

Piątek	J 4,43-45	1562-1568 – święcenia prezbiterów
--------	-----------	-----------------------------------

Te dwa dni Jezus spędził w Samarii, dokąd przybył z Judei. Pierwszy znak w Kanie miał miejsce „po trzech dniach” (2,1). W Samarii Jezus był jako przechodzień udając się z Judei do Galilei. Dla Jana ojczyzną Jezusa jest Judea, gdzie koncentrują się instytucje izraelskie. Samarytanka nazywa Jezusa „Żydem” i stwierdza, że zbawienie pochodzi od Ży-

Animatory diakonii

Ewelina Konieczna
diakonia modlitewna

Andrzej Pańkiewicz
diakonia uwielbienia

Magdalena Gola
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Wojciech Wojdyło
diakonia liturgiczna

Klaudia Winiarska
diakonia wprowadzająca

Konrad Przydział
diakonia medialna

Alicja Cyrnek
diakonia organizacyjna
diakonia techniczno-
porządkowa

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

dów (4,9.22). Słowo przyszło do swego domu. Podczas gdy Galilejczycy i Samarytanie przyjmują Słowo, to swoi odrzucają je (1,11; Jr 12,6—8). Bolesne jest to niezrozumienie bliskich. Jednak, gdy ktoś rości sobie prawo do znania drugiej osoby, nie poznaje najgłębszej tajemnicy. Wrogości, na jaką natknął się Jezus w Jerozolimie, przeciwstawione jest przyjęcie w Galilei, gdzie uprzedził Go rozgłos z powodu tego, co uczynił.

Sobota	J 4,46-54	1569-1571 święcenia diakonów
--------	-----------	------------------------------

Podkreśla się powrót do Kany, aby zamknąć opowiadanie o pierwszej działalności Jezusa. W Kanie miała ona swój początek i uczniowie widząc znak zdziałany na skutek posłuszeństwa Słowu Jezusa, uwierzyli w Niego. Prawdziwym cudem jest zawsze przyjęcie Słowa, będącego początkiem wszystkiego. Urzędnik jest podwładnym, który zarówno podlega władzy jak i ją pełni. Należy zwrócić uwagę na różnorodność nazw, którymi określani są dwaj odbiorcy interwencji Jezusa. Urzędnik „królewski”, który ma chorego syna i prosi (w. 46.49), staje się „człowiekiem”, gdy uwierzył Słowu (w. 50), a wreszcie „ojcem” gdy syn został uzdrowiony i też uwierzył w Jezusa (w. 53); chory/umierający nazwany jest „dzieckiem” przez urzędnika (w. 49), „chłopcem” przez sługi (w. 51) i „synem” przez Ewangelistę i Jezusa (w. 46.47.50.53). Ta zmiana określeń sugeruje zmianę rzeczywistości: funkcjonariusz królewski staje się człowiekiem i ojcem; chłopiec ze służby staje się wolnym i synem. Uzdrawieniem, jakie przynosi Jezus, jest wiara, która pozwala przejść z relacji braku zaufania do relacji zawierzenia. Uzdrawienie, jakie dokonuje się w relacji ojciec/syn jest znakiem tego, które dokonuje się przez wiarę w Słowo w urzędniku królewskim w relacji do Ojca.

Niedziela	J 5,1-18	1572-1576 – celebrowanie i szafarz sakr.
-----------	----------	--

Chory jest „pewnym człowiekiem” (w. 5), symbolem całej ludzkości. Cierpi wśród mnóstwa sobie podobnych chorych, którzy nie trzymają się na nogach. Wchodzi w skład rezerwatu potępionych, których Prawo wyklucza z życia i skazuje na śmierć. Dwie części tej perykopy to: *uzdrowienie* (w. 1-9a) wywołuje *dyskusję* na temat Prawa (w. 9b-18). Na początku tekst mówi o „święcie” żydowskim (w. 1), o „szabacie” (w. 9-10), a pod koniec o zabiciu Jezusa (w. 18). Będzie to święto, symbolicznie opisane przy tym uzdrowieniu, podczas którego dla wszystkim zbawienie. Z Jezusem, który przychodzi do braci, dociera „szabat”: człowiek, stworzony szóstego dnia i niezdolny dojść do siódmego, wreszcie „idzie” ku pełni życia, którego od zawsze pragnął. Człowiek ten, jak wszyscy, zdaje sobie sprawę, że jest przeznaczony na śmierć. Praca Boga dokonuje się właśnie w tym dziele: jest szabat, święto Boga i człowieka, którzy odnajdują się wzajemnie. Źródłem tego „chorego” stanu jest „grzech” (w. 14), niesprecyzowany, ale zadeklarowany. Grzech jest oddzieleniem człowieka od jego źródła i jego celu.

Poniedziałek	J 5,1-18	1577-1580 – kandydat święceń
--------------	----------	------------------------------

Następująca po cudzie dyskusja dotyczy interpretacji Prawa, którego symbolem jest szabat. Dla nas wszystko jest kwestią interpretacji. Prawo samo w sobie jest dobre: ukazuje dobro i potępia zło. Jezus uwalnia nas od zła i od winy, przywracając prawu jego znaczenie pozytywne, Bogu Jego oblicze Ojca, a nam oblicze synów. Takiej interpretacji przeciwstawia się tłumaczenie przywódców, którzy z Prawa uczynili gwarancję panowania nad innymi. Najtrudniejszym nawróceniem jest przejście od Prawa do Ewangelii. Jezus jest Synem, który uzdrawia naturę człowieka. Żaden element naturalny i żadne prawo religijne, ale jedynie woda żywa, jaką daje Jezus, zaspokaja pragnienie życia właściwego dla tego, kto świadom jest umierania. Kościół rozpoznaje siebie w tym człowieku leżącym obok wody. Wie, że jego zbawienie pochodzi od Syna, który daje życie tym, którzy słuchają Jego słowa.

Wtorek	J 5,19-30	1581-1589 – skutki sakr.
--------	-----------	--------------------------

Ewangelia dzisiaj mówi o *objawieniu* Syna, który daje życie i pełni dzieła Ojca (w. 19—30). Mowa ta opisuje relację między „Ojcem” i „Synem”, problem „życia” i „śmierci”, przy pomocy słów: „czynić”, „widzieć”, „miłować”, „ukazywać”, „dziwić się”, „wskrzeszać”, „ożywiać”, „chcieć”, „sądzić”, „czcić”, „posyłać”, „słuchać”, „wierzyć”, „przechodzić”, „żyć”, „mieć”, „dać”, „pójść”. Czasowniki te wyrażają czynności, poprzez które życie Ojca dane jest Synowi i udzielane jest nam. Jezus stwierdza z boskim autorytetem, że kto słucha Go, posiada życie wieczne. Kto powierza się Synowi, wchodzi w Jego własną relację z Ojcem, akceptuje swoją rzeczywistość syna i żyje jako taki: miłuje braci i przeszedł ze śmierci do życia (J 3,14). „Dzieło”, którego dokonał Jezus u brzegu sadzawki, jest „znakiem” tego, co dokonują w nas owe słowa wy-

słuchane i rozważone, przyjęte i przeżyte. Tym, co blokuje człowieka, jest nieświadomość i brak akceptacji swej tożsamości syna. Niewiedza, że jest się synem — i to umiłowanym! — stoi u początków wszelkiego zła: powoduje odrzucenie swego początku i celu, brak znajomości skąd się pochodzi i dokąd zmierza. *Jezus* nie jest jakimś innym Bogiem lub człowiekiem bluźniercą: jest Bogiem „innym”, Synem Ojca, który przekazuje nam prawdę o Bogu jako Ojcu i o nas jako synach. *Kościół* przyjmuje i kocha Syna. Jego Prawo jest wolnością tego, kto jest kochany, jest samą miłością między Ojcem i Synem. I to już teraz stanowi „życie wieczne”, zadatek życia coraz pełniejszego.

Środa

J 5,31-47

1590-1600 - skrót

Dziś centrum to Jezus, który daje *świadectwo* o Ojcu przez dzieła, które spełnia i przez słowa Pisma św. (w. 31-47). Słowa Jezusa: „nie macie w sobie miłości Ojca”, które stawiają na nogi piekło, dotyczą każdego, kto ich słucha: „Wstań, weź swoje łożo i chodź!” Nie jesteśmy niewolnikami Prawa, które skazuje nas na nasze zło. Głos Syna pozwala nam przejść od śmierci do życia. Jezus przedstawia listy uwierzytelniające swoich stwierdzeń, przytaczając na własną korzyść całą serię *świadectw*, przede wszystkim *świadectwo* Ojca, potem Jana Chrzciciela, który daje Mu głos, wreszcie swoje dzieła Syna i swoją władzę wysłannika. Odrzucenie tych dowodów przez przeciwników pochodzi z faktu, że nie przyjęli objawienia Pisma, do którego się odwołują. Kto bowiem nie ma w sobie miłości Boga, nie rozumie Pisma, które mówią o miłości między Ojcem i Synem udzielonej ludziom (w. 41-47). Te słowa Jezusa ukazują w dziennym świetle nasze opory, rozpraszają ciemności, które nie pozwalają nam przyjąć Słowa, które nas zbawia. U podstaw naszego niezrozumienia stoi radykalne zło człowieka, który szuka „chwały” u innych, zamiast u Boga (w. 44). *Jezus*, Syn, który czyni nas synami Boga, jest dopełnieniem każdego daru, o czym mówią Pisma. *Kościół* przyjmuje *świadectwo* Ojca: dar Ducha sprawia, że przyjmuje Syna jako dopełnienie dzieła Ojca na korzyść człowieka.

Intencje do modlitwy

- ✓ Za papieża Franciszka, bp Jana, pasterzy Kościoła, Pasterza wspólnoty i poprzednich Pasterzy
- ✓ W intencji dzieł ewangelizacji, które prowadziła i prowadzi wspólnota
- ✓ W intencji chorych i cierpiących, także z naszej wspólnoty, za tych którzy do naszej wspólnoty należeli i z niej odeszli.

Ogłoszenia

1. **Przypominamy, o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji naszej wspólnoty oraz zachęce Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
2. **ZMIANA W KALENDARZU SPOTKAŃ** – Wieczór Charyzmatyczny odbędzie się 20.11.2019r. (planowany był na 13.11.2019r.). Na dzień 13.11.2019r. zostaje przeniesione spotkanie z modlitwą różańcową.
3. W dniu 12.11.2019r. (wtorek) o godz. 18.30 w salce Miriam spotkanie członków diakonii prowadzenia spotkań i prorockiej. Zapraszamy ☺.